

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 27. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 4 Juli 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

Henriette Louise af Oranien. Staty af Fr. W. Wolff.

Louise af Oranien.

(Efter "Illustrirte Zeitung.")

Henriette Louise af Oranien föddes i Haag, den 27 Nov. 1627. Hennes föräldrar voro prins Fredrik Henrik af Oranien och Amalia, dotter af regerande riksgrefven af Solms-Braunsfels, hennes farföräldrar Wilhelm af Oranien och en dotter till den sorgligt ryktbare amiral Coligny.

Lifvet vid detta hof var enkelt, ja nästan borgerligt, men en sann bildning spred likväl derifrån sin värme och glans öfver hela Nederländerna, och öfver hela Europa stod universitetet i Leyden i högt rykte. Äfven i Mark-Brandenburg hade Nederländerna ett godt namn, och kurfursten Georg Wilhelm skickade sin lofvande son Fredrik Wilhelm till Haag, på det han der till sina ridderliga insigter äfven måtte förvärfva sig ett finare umgängessätt samt, efter eget fritt val, fullkomna sig i vetenskaper och främmande språk.

Den unge fursten blef i Haag utomordentligt väl emottagen och såg sig der försatt likasom i en ny verld, helst sedan han snart börjat fatta tycke för den unga prinsessan Louise. År 1640 öfvertog han ur sin döende fars hand den brandenburgska kurfurstevärdigheten. Sommaren 1646 flyttade han sitt residens ifrån Königsberg till Cleve, och i September samma år afgick en beskickning med giftermålsanbud till Haag. Denna blef ganska väl emottagen; ty äfven på Louise's

hjerter hade den unge hjelten gjort ett djupt intryck.

Men huru karakteristiskt för dåvarande förhållanden: förmålningen måste, under mångahanda förevändningar, uppskjutas, emedan kurfursten ej hade några penningar! Den rika Oraniska familjen skulle säkert beredvilligt ha afhjelpat detta; men det hade hans stolthet ej kunnat tillåta.

Slutligen kunde dock hans mor på ett års tid försträcka honom tretusen thaler, dem hon endast med möda lyckats hopskrapa, och i medio af November bröt han upp med en glänsande svit af 300 ryttare och 500 musketörer, med hvilka han höll sitt högtidliga intåg i Haag.

Den 7 December blef förmålningen firad, och den unge kurfursten trodde sig nu få hemföra sin förtjusande gemål. Men han träffade härvid hos henne på motstånd; ty den gamle fursten var illa sjuk, och den ömma dottern förmäddes ej skilja sig från sin far. Den ridderlige kurfursten, som ej kunde annat än gilla denna dotterliga hängifvenhet, drog således ensam hemåt.

Den gamle Oraniern dog den 14 Mars 1647, och Louise nppmanade nu sin gemål, att snart föra henne till sitt land. Men för andra gången befann sig denne nu i en stor penningförlägenhet, och först i Juni kunde han uppfylla sitt hjertas innerligaste önskan.

I Cleve föddes den 21 Maj 1643 deras förste son, Wilhelm Henrik.

Efter Westphaliska fredens avslutande

flyttade kurfursten sitt residens ifrån Cleve och höll med sin gemål den 10 April 1650 sitt högtidliga intåg i "Cölln an der Spree", eller det nuvarande Berlin.

Under resans tid insjuknade och dog deras älskade barn, och vid dennes dödsbädd författade Louise en af de tyska Choralernas prydnader: "Jesus, meine Zuversicht!" — Äfven tvenne andra psalmer hafva vid andra tillfällen af denna furstinna blifvit författade.

På ett ostördt lif, fullt af huslig lycka, var vid denna tid icke att tänka. Det Brandenburgska landet hotades å ena sidan af Svenskarne, och å den andra var dess folk djupt försjunket i okunnighet och nöd, och vidskepelse och trolldomsväsen drefvo öfverallt sitt spel.

Med råd och dåd, genom undervisning och fromma trösteord, visade sig Louise då såsom en verklig tröstens engel. Hennes välgörenhet åtnöjde sig icke blott med att afhjelpa en nöd, som bedjande närmade sig henne; — såsom en den gudomliga barmhertighetens prestinna spanade hon äfven i de mest förborgade djup efter sår, som hennes milda hand kunde få hela.

I det ljufva medvetandet att hafva gjort godt, drog hon sig derefter helst undan till jagtslottet Bötzow. Detta slott, som endast låg fyra mil ifrån Berlin, hade en verkligen förtjusande belägenhet i en herrlig skog, tätt invid den breda Havelfloden. Kurfursten förlånade henne snart för lifstiden slottet Bötzow, och var det

Härmed slog han på sin rockficka, så att guldets klingade.

— Farsgubben har väl försatt mig. Jag lemnade straxt Berlin; ty jag kan icke lida det nästet, der jag har tillbragt så många tråkiga stunder, och var därför mycket glad, då jag fått vända ryggen till det. Derigenom har jag inbesparat en vacker summa, hvilken man naturligtvis redan i denna veckan måste lefva upp. Drick därför, gossar! Drick, så att ni blir glada! . . Vi äro väl ensamme? — frågade han härefter och såg sig omkring i rummet. Förbanna mig, sitter det icke en derborta! Se bara på det der bleka kontorsansigtet!

— En sockerrätta! — sade den äldste löjtnanten — gör troligen i sirup.

— Detta köpmanspack blir med hvar dag allt sturskare — inföll den andre så högt, att den bleke mannen måste höra det.

— Skall jag praktisera ut honom? — frågade fänriken.

— Gör ett försök! — menade de andra.

DEN BLEKE MANNEN.

Novellette af

C. Keil.

Herrar Dankwart & Richters vinkällare i Magdeburg satt en tyst, blek man. Han tycktes vara så der 35 å 40 år gammal. Framför honom stod en flaska portvin, den han dock sällan anlidade. Hans ögon voro stora och mörka, hans hår svart som ebenholz. Då och då kastade han en kärf blick på Magdeburgertidningen och log såsom en, hvilken känner en djup medömkan. Cigarren, som han begagnade så långt den kunde rökas, tycktes smaka honom väl.

Plötsligen blef det lifligt utanför fönstret, och straxt derpå stormade tre unga militärer in, tvenne löjtnanter och en vacker skägglös fänrik. Der ungdomen vistas, får man snart höra buller, och det ännu för få minuter sedan stilla rummet genljöd nu af ett högljudet samtal och skrattsalvor.

Fänriken begärde in Champagne.

— På min ära har jag icke svettats som en surstek! — ropade han. — Herrar examinatorer togo allvarsam ihop med mig, och hade icke kapten S. förut så grundligt pluggat i mig allt, så tror jag, *parbleu*, att jag skulle ha blifvit kuggad igen. En lumpen inrättning med de der examina! Gudskelof att det är öfver; vinet rollar nu dubbelt så lätt genom strupen.

— Lefve löjtnanten *in spe*! — ropade de andra.

— Tack, tack! Drick bara, gossar! Här fins krut och bly i mängd!

detta, som sedermera fick namnet Oranienburg.

Hit hemtade hon från Holland landtbrukare, trädgårdsmästare och herdar, och den ena lilla vänliga bostaden efter den andra uppreste snart sitt gästvänliga tak på Havelns strand.

Hon inköpte äfven det närbelägna Zehlendorf och grundlade der en koloni af holländska och friesländska bönder, som voro väl bevandrade i åkerbruk och kreatursskötsel.

Hennes gemål, som alltför väl insåg huru viktiga exemplen af ett klokt åkerbruk och en ordnad boskapskötsel skulle blifva för hans folk, skänkte furstinnan ytterligare ett stort stycke land helt nära Berlin, utanför Spandauerthor. Inom kort tid var marken der uppodlad och en fullständig landbruksskola inrättad, hvilken erhöi namnet Louisenhof.

Under all denna välsignelserika verksamhet tyngde dock en djup bedröfvelse på Louise's hjerta. Hon trodde nemligen att hon ej mera skulle blifva mor, och villig att uppoffra sig sjelf för andras väl, fattade hon då, i sin gemåls och sitt lands intresse, ett hjertmodigt beslut och besvor under tårar kurfursten, att utverka en skilsmässa från henne. Då denne emellertid förklarade sig beredd att bära allt hvad himlen behagade beskära honom, gjorde furstinnan ett löfte, att, för den händelse Gud ännu en gång ville välsigna henne, då i Oranienburg stifta en

inrättning, sådan man man hittills aldrig haft i Tyskland.

Då hon nu den 6 Febr. 1655 skänkte sin gemål sonen Karl Emil, stiftade hon i Oranienburg ett barnhus för fader- och moderlösa barn, hvilken slags inrättning denna tid ej funnits på något enda ställe i Tyskland. Tio år sednare invigdes och öppnades detta.

Äfven i andra hänseenden sörjde hon för kulturens framsteg. På ett af sina gods vid Berlin lät hon anlägga det första pappersbruket i Mark; och Müllroserkanalen, som förenar Oder med Spree, har hufvudsakligen blifvit byggd på hennes föranstaltande.

Den 11 Juli 1657 gaf hon, i Königsberg, lifvet åt prins Fredrik, hvilken framdeles blef konung.

Kurfursten tillvann sig med hvarje dag allt större politisk betydelse, och detta, såväl som ryktet om hans förträffliga gemål, ådrog sig andra hofs uppmärksamhet. Främmande gesandter bemödade sig ifrigt, att tillvinna sig deras ynnest, och bland andra sände dem äfven Ludvig XIV, under sommaren 1666, en utsökt skänk, bestående af en silfvervagg, en resbädd samt en mängd dyrbara smycken, hvaribland en ring af 30,000 guldens värde. Alla presenterna kunde tillsammans vara värda omkring en half million. — Den store konungen hade dock bedragit sig i afseende på verkningarna af denna gåfva; ty det fransyska inflytandet blef derigenom alls icke större.

Äfven inom det religiösa området var furstinnan Louise ej överksam, och man har henne till en stor del att tacka för den endragt, som blef rådande mellan Lutheraner och Reformerta.

Louise af Oranien dog något öfver trettio-nio år gammal, den 18 Juni 1667, och ett helt land sörjde i henne, icke allenast den sköna och visa furstinnan, utan lika mycket en kärleksfull moder för fattiga och öfvergifna.

I konungagrafvens i Berlin dunkla hvalf står hennes sarkofag, och hon har väl förtjenat den hyllning, man egnat hennes minne, då man den 18 Juni vid Oranienburg aftäckte det monument, som förestående planch framställer.

Försköningar i Paris.

Det är bekant huru kejsar Napoleon redan sedan längre tillbaka sysselsatt sig med staden Paris' förskönande, dervid han gått så radikalt tillväga, att hela kvarter och gator måst försvinna och nya praktfullare och bekvämare i stället intaga deras plats.

Rörande alla dessa förändringar skrifer en monsieur *J. B. Boredon* i tidningen "*L'Illustration*" bland annat:

"Hvarje morgon har man en ny öfverraskning, som tillika väcker förvåning. Ni lägger er i en återvändsgränd, och ni vaknar på en boulevard; — ni har till er horizon, på tio stegs afstånd, en gammal vederstygglig mur; denna mur försvinner genom en förtrollning, och ni upptäcker

— Och du har ilat i hennes famn?

— Tyst, jag säger ingenting; men emellertid är hon förälskad i mig ända öfver öronen. I går skref hon mig till.

Fänriken ville just fortsätta, då han kände ett sakta slag på sin skuldra. Han vände sig förtretad om, och bakom honom stod den bleke främlingen.

— Min herre, — sade denne, och hans stora ögon blixtrade dervid — ni är en skurk!

— Och detta säger ni åt mig? — ropade fänriken. — Herre, hvem är ni?

— Mitt namn är Henry Dubois!

— Ni skall gifva mig upprättelse.

— Jag skall icke gifva, utan begära upprättelse af er, min herre! Ni har talat mycket illa om en flicka, som jag känner, en hederlig, älskvärd flicka. Ni har ljugit; den goda mamsell Fanny har aldrig sett mildt och hängifvet på er; ni har aldrig skyndat i hennes famn, och mam-

(Fortsättning pag. 210.)

Fänriken steg upp, gick fram till den läsande och tog, utan vidare omständigheter, den brinnande cigarren ur hans mun.

— Om förlåtelse, min herre! — sade han. — Er cigarr brinner särdeles bra, och ni torde ej taga illa upp, om jag tänder min vid den.

— Den bleke mannen blef helt lugnt quarsittande; men hans ansigte blef hvitt som den näsduk, med hvilken han från benkläderna slog bort askan, som genom fänrikens okynne fallit derpå.

— Min herre! — sade han allvarsamt — i mitt fädernesland har man den seden, att man först ber om tillåtelse. Jag skulle gerna, mycket gerna ha gifvit er min cigarr om ni bedt mig derom. I mitt fädernesland gör ingen bildad man så.

— Hvad angår mig ert fädernesland? — sade fänriken hånande. — Vi äro nu i vårt, och då kan man alltförväl tillåta sig sådant mot visst slags folk.

— Åh fy, det trodde jag icke! ert fädernesland är

lika skönt och stort och likaså bildadt som mitt Frankrike. Det finnes mycket hederligt folk här.

— Låt Fransosen vara! — ropade de båda löjtnanterna. — Han förstår dig icke och vill icke förstå dig.

Fänriken kastade skrottande cigarren på bordet, och den bleke tog den åter lugnt i handen och fortsatte att röka.

— Hvarthän nu? — frågade den ene löjtnanten.

— Jag går till Herrekrogen.

— Och jag... jag går till mamsell Fanny, jublade fänriken.

— Hvem är Fanny?

— En dotter till den buttre kaptan B.

— Den sturska brunetten? Hvad vill du henne?

— Stursk? Mamsell Fanny stursk? Åh, det kan man skratta sig förderfvad åt! kanske möjligtvis mot er, men alls icke mot mig. Hon sjunger de mest smäktande kärlekslåtar och ser dervid på mig så mildt och hängifvet, som om hon ville säga: »Fänrik, kom i min famn!»

Perspektiv af "Boulev

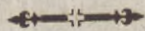

Sebastopol" i Paris.

i stället en stor öppen plats med en fontän i midten samt ett par svanar och flera statyer. — De, som bo i femte våningen, vänta sig "hängande trädgårdar", af alldeles samma slag som Semiramis'.

Hela Paris blir alldeles förändradt. För sådana föremål, som hvarken böra borttagas, eller förstöras eller till deras väsentliga beståndsdelar rubbas, finner man likväl något medel, hvarigenom de kunna erhålla en helt olika fysiologi."

Bland dessa omskapningar i stor skala är den nyanlagda gatan "Boulevard de Sebastopol" en af de mest storartade, enligt hvad läsaren sjelf kan finna vid en blick på den å sidd. 208—209 meddelade vy.

Gåta.

Tiden ynglar, tiden ynglar,
Och vi äro unga slynglar,
Barn utaf den tid, som J,
Sköna damer, lefven i!
Men vi torde styfbarn vara;
Eljest kan man ej förklara
Att vi blifvit tjenstehjon
Åt den ringaste person.
Bort åt alla håll och händer
Man godtyckligen oss sänder,
Sommar, vinter, höst och vår,
Alla dagar, hvarje år.

Allas ärenden vi springa;
Ingen menska är så ringa,
Att hon ej — som nyss är sagdt —
Kan befalla oss: "Gif akt!" —

sell Fanny har aldrig skrivit något kärleksbref till er. Det vet jag, och skall därför döda er för ert förtal.

Fänriken hade rökut sin cigarr och störtade nu hastigt ned ett glas vin. — Jag kan icke slåss med er, — ropade han häftigt — ni är icke jemnbördig med mig, icke adelsman, icke officer.

Den bleke mannen betraktade honom länge, hans blick var genomborrande och sköt blixtar, medan hans läpp hänfullt böjde sig. Helt lugnt uppknäpte han öfverrocken och visade en hög fransysk orden.

— Min herre, — sade han — jag har förvärfvat mig denna orden vid Constantineh, i spetsen för ett kompani, vid hvilket jag var kapten. Nu är jag köpman, som jag var förut, innan jag gick till Algier. Ni behöfver icke blygas för att slåss med en köpman, som varit fransysk kapten, och sjelf bär ni en god uniform.

— Jag förlorar den, om jag slåss med er.

— Min herre, ni är mycket seg!

— Det är oförsämdt sagdt, herr Fransos!

Ej vi hafva någon hvila,
Utan måste ständigt ila
Blixtfort hän till våra mål;
Man ej något uppskof tål.

För den högre politiken,
Som gör bråk i alla riken,
Måste först och främst vi gå,
När af den vi manas på;
Och då kunna ofta staters
Och de största potentaters
Öde, genom oss, vi små,
Oförklarligt skyndas på.

Än oss presterna utskicka,
An vi sändas af en flicka,
Än af Pål och än af Per,
Än af Sigge, som är kär.
Presten låter, till exempel,
Oss, se'n han i Herrans tempel
Visat sig så nöjd och snäll,
Efterhöra bättre — "gäll".
Och en flicka — stackars tärna! —
Önskar dagligen så gerna
Fråga, om herr löjtnant A.,
Hennes fästman, blifvit bra.

När en slagtare vill veta,
Skyndsamt, priset på de feta
Oxarne i Danmark, då
Måste straxt vi ut och gå;
Och när köpmannen vill sluta
Bort sin vara eller pruta
Priset på en annan ner,
Ofta hjälp i oss han ser.

Än vi sändas, för att sprida
Fröjd och frid bland dem, som lida,
Än att föra sorg och ve

— Jag säger ej mer, än jag kan svara för. Vill ni slåss med mig?

— Jag skall komma.

— I morgon, straxt efter soluppgången, i Herrekrogsskogen. Farväl, mina herrar! — Härmed gick han.

Fänriken betalade helt tyst sin flaska, talade ej mer om dryckjom, och strök gång på gång sina smånätta mustacher. Vid dörren skildes de åt.

På bestämd tid var fänriken med en sekundant på utsatt ställe, der den bleke Fransmannen redan väntade med en vän. Han såg helt glad ut och helsade fänriken höfligt, men stolt.

Sekundanterna aflemnade pistolerna och uppmätte ader-ton steg. Båda motståndarne aftogo sina hufvudbonader och intogo sina platser.

— Ni har första skottet! — sade fänriken.

Den bleke mannen lade an. Hans min var lugn, hans öga hvilade nästan medlidsamt på fänriken.

Denne bleknade och ansträngde sig för att bibehålla

Till den förut lidande.

. . . Mycket mer vi kunde säga;
Men ej tid dertill vi ega;
Knack! knack! knack! — nu är det slut,
Fort, vi måste skynda ut.

Julius.

Blandade Ämnen.

En grymhets bestraffning.

En engelsk gentleman kom en tid alla aftnar i Drury-Lane-teaterns klädloge och hade der vanligen sin plats invid kaminen, med ryggen vänd emot elden. En afton hörde han en herre, som nyss återkommit från kontinenten, berätta följande duellhistoria:

"En helt ung Engelsman hade i ett af Palais Royals spelhelveten blifvit utplundrad och dervid kommit att beskylla en af spelarne, en viss grefve, för bedrägeri, hvaraf följden blef en duell. Då det här blef grefvens tur att skjuta, närmade sig denne sin motståndare, lade handen på hjertat och sade:

"Ni är en hurtig yngling — lefver er mor än?" — Då ynglingen härtill svarade "ja", yttrade grefven blott: "Det gör mig ondt för hennes skull", och sköt sin motståndare till döds."

Gentlemannen vid kaminen tog sig härvid en pris och sade med stort lugn: "Det hjälper icke, jag måste straffa dender skurken!"

Några aftnar bortåt såg man nu hans plats vid kaminen tom; men derefter visade sig gentlemannen åter, och när ett

fattningen; hans fötter darrade. Fransmannen sänkte pistolerna.

— Ni är ännu mycket ung, min herre, — sade han — och har ännu en skön, glad framtid för er. Jag har förfrågat mig om er. Ni eger ännu far, mor och en liten syster, som skulle blifva mycket olyckliga, om jag ville döda er. Jag skjuter väl, min herre, — ser ni äppet deruppe på öfversta grenen? — Gif akt!

Han tryckte af och äppet föll genomskjutet till fänrikens fötter, som var mera död än lefvande.

— Erkänn att det, ni berättat om mamsell B., är osant, och jag skall vara nöjd dermed. Jag känner mamsell B. mycket väl, jag vet, att hon ej älskar en sådan man, som ni är — en man; som på ett offentligt ställe nedsmutsar en flickas rykte. Återtag era ord, min herre! Ni har mod, och det gläder mig; men ni har också en gammal far, min herre, och en god mor! Om jag skjuter, skall ert hjerta upphöra att slå, och era goda föräldrar skola anklaga mig hos den gode Guden deruppe såsom en mördare. Jag har hvarken far eller mor,

samtal snart kom i gång, sade han: "Mina herrar, jag har dödat den der skurken!"

Han hade rest till Paris, hade der uppsökt greven på spelhuset, i allas närvaro slagit ett glas vin i ansigtet på honom samt förklarat, att han kommit, för att hämnas sin unge landsman. Sedan han derefter skickat greven ur denna världen, återvände han och stod åter lika lugn vid kaminen, som om ingenting hade hänt.

En slipad fordringsegare. Under Ludvig den femtondes regering hade egaren till "Hotel York", Blanchard, lånat en polsk adelsman en betydlig summa, hvarmed denne köpte hästar och vagn åt sin älskarinna, skådespelerskan La Grandi. Blanchard kunde ej återfå sina penningar och påfann då en list. Han aflade ett besök hos mamsell Grandi, hvilken dervid genast antog minen af en förnäm dam. Hon började tadtla hästarne; men Blanchard svarade då i en vördnadsfull ton, att hästarne vore de yppersta i Paris, och för att bevisa detta bad han om tillåtelse att få köra henne till Longchamps, hvartill damen samtyckte. Då de hunnit till Boulevarderna, började hästarne stegra sig, så att Blanchard rädde den nervsvaga mamsell Grandi att stiga ur vagnen. Hon lät verkligen narra sig härtill; men knappast hade hon satt foten på marken, förrän Blanchard brukade piskan och galopperade hem till sitt hotell, öfverlemnande åt damens eget afgörande, på hvad sätt hon ville eller kunde komma hem igen.

och icke heller någon liten syster; jag står alldeles ensam i hela vida världen. För min skull gråter ingen. Jag öfverlemnar första skottet åt er, min herre!

Sekundanterna ville sätta sig emot detta förslag; men den bleke mannen lyckades nedtysta dem och återupprepade sitt anbud.

— Skjut ni, — utropade han — men skjut er bom, så är ni död.

Fänriken sköt och — sköt miste.

— Er hand är icke lugn . . . skjut ännu en gång! — sade den bleke med lugn — eller vill ni taga tillbaka hvad ni i går sade om mamsell B.?

— Nej! nej! — ropade fänriken förtvillad — jag återtager intet . . . skjut, ni!

— Ni har dock ljugit. Mamsell B. är mycket god och hederlig, men också alltför klok att kunna älska en fänrik vid infanteriet. Ni har ljugit, men är för stolt att säga: »jag är en dålig människa.» Det är icke klokt, min herre . . . skjut!

En ny industri. I Philadelphia ar-
resterade man nyligen en fin herre, som på flera af stadens större hoteller intagit luxuriösa måltider och derefter helt oförmärkt låtit några rättor springa ur sina fickor ut i gästrummet. En stor uppståndelse hade dervid alltid åstadkommit bland gästerna, så att rättornas egare midtunder tumultet lyckats smyga sig ut, utan att betala.

Charad.

Mitt första — ack, det kan man bli
Helt oförskylt på denna jorden;
Dock, den, som så är danad vorden,
Har deraf sällan bryderi,
Men tror nog både först och sist,
Att på geni han ej har brist.

Mitt andra ganska nyttigt är
För den, som har en väldig kassa,
Som i hans hem förvarad är.
Det kunde ock till muhlås passa
För "tanterna", som vid sin kopp
Sin nästas rykte äta opp.

Mitt hela (så det hänt med flera)
Kan blifva här en stor patron,
Få "Wasen", bli en stolt baron,
Och biskop, statsråd, kung med mera;
Ja, världens öde ock ibland
Kan hvila i en sådans hand.

Öckenposten öfver Suez.

(Se omstående planch!)

Återställandet af den gamla öfverlandsvägen från Europa till Ostindien, förmedelst ångbåtsfart och en öckenpost öfver näset vid Suez, är ett företag, för hvilket man hufvudsakligen har att tacka en löjtnant *Thomas Waghorn*, som varit ottröttlig i sina ansträngningar att genomföra denna tanke.

Denne hade genom en rik erfarenhet vunnit den öfvertygelsen, att Röda hafvet vore i alla afseenden fördelaktigaste vägen till Indien, och vände sig med en framställning härom till den engelska regeringen, hvarigenom han bragte saken derhän, att en regelmässig ångbåtslinie för befordrandet af den indiska posten från Marseille öfver Malta till Alexandria samt ifrån Suez till Bombay upprättades.

Löjtnant Waghorn bodde flera år i Egypten, för att personligen kunna leda postföringen, under det att han tillika inrättade en öckenpost öfver näset vid Suez, med åtta stationer för resande samt äfven tillvägabragte en ångbåtsförbindelse på Nilen och Alexandrias kanal.

Ända till för två år sedan tillryggalade man hela sträckan mellan Kairo och Suez samt tvärtom i vagn. På den tiden afgingo samtidigt fem vagnar, af hvilka hvar och en var försedd med sex säten, bytte om hästar vid poststationerna, hvilka lågo ända till 6 à 7 tyska mil från hvarandra i ödemarken, och uppnådde efter 17 eller 18 timmars förlopp deras mål. Fyra timmar efter hvarje sådan posts afgång, begaf sig en annan på vägen, och så fortgick det ända till dess samtliga resande blifvit befordrade.

För närvarande går en jernbana genom öeknen från Kairo till 23 mil ifrån Suez, och snart skall denna blifva öppnad ända till Suez, så att öckenposten då helt och hållet kan komma att upphöra.

Hastigt fattade fänriken pistolen, sigtade och sköt. Kulan vidrörde några hårstrån på den blekes hufvud.

— Fänrik, — ropade denne nu — bed nu till Gud! Klockan fattas tio minuter i fem, och innan hon slagit, måste ni stå till svars för alla era synder. Han der ofvan skyn är nådig och skall förlåta er allt ondt ni gjort. Bed, fänrik; ni har nu mycket kort tid att lefva!

— Mina herrar, — sade han till de andra — jag svär vid Gud, att J om tio minuter skolen få se ett lik!

Dödens tystnad herrskade i de närvarandes krets. Fänrikens läppar framumlade en bön och med möda kunde han hålla sig på benen. — Jag är beredd! — stammade han.

Den bleke lade lugnt an. Hans ansigte var allvarsam, ehuru något hänfullt. Fänriken hade slagit ned ögonen och for med handen krampaktigt mot hjertat. Ännu sigtade den bleke. Fänrikens hufvud sjönk ned på bröstet . . . Jag har . . . ropade han i dödsångest.

— Ljugit! — inföll den bleke. — För sent!

I samma ögonblick small skottet och — en korp föll,

träffad, ned emellan de båda stridande. Lugn upptog Fransmannen djuret och gick fram till fänriken, som stod skamlat inför honom.

— Min herre, — sade han — jag har svurit att inom tio minuter göra ett lik . . . Här är det. Ni har lidit mycket, ganska mycket, det har jag sett, och det skall blifva hela ert straff. Men jag vill gifva er två goda lärdomar: Köpmännen äro icke något pack, som ni i går yttrade, och äro ej heller sämre än militären. Den andra lärdomen är den, att en flickas heder är en alltför helig sak, att blifva nedsmutsad af en fänriks förtal. Var försiktig för framtiden, min herre, mycket försiktig. Ni är ingen dålig människa; men ni är dum — mycket dum.

Fänriken smög sig, efter denna tillrättavisning, hem och har sedermera aldrig talat om sin kärleksaffär.

Okenposten öfver rikset vid Suez.

Illustrerad nyaste Söndags-Magasin.

Näst kom jag till Suez, som är en af de största städerna i Egypten, och som ligger vid Suezkanalen. Här är det en mycket viktig punkt för den afrikanska handelsvägen, och det är också en mycket viktig punkt för den afrikanska handelsvägen. Här är det en mycket viktig punkt för den afrikanska handelsvägen, och det är också en mycket viktig punkt för den afrikanska handelsvägen.

En afrikansk handelsväg, som går från Suez till Kairo och vidare till Aden och Bombay, är en af de viktigaste handelsvägarna i världen. Den är också en af de viktigaste handelsvägarna i världen. Den är också en af de viktigaste handelsvägarna i världen.

Härmed följer Romanbihanget: "Adepten," pag. 33 - 40.